

hjælpe de forskellige Mængder, der ere ved den bestaaende Lov. Hvad først angaar Vederlaget til Distriktslægerne, vil jeg gør opmærksom paa, at efter Loven af 1888 bliver der betalt for et Besøg i den By, hvor Lægen bor eller indenfor $\frac{1}{2}$ Fjerdingvej fra Lægens Bopæl 2 Kr., for et Besøg i større Afstand af indtil en Mil fra Lægens Bopæl 4 Kr. og for et Besøg i længere Afstand end en Mil fra Lægens Bopæl sidsnævnte Betaling med Tillæg af 1 Kr. for hver halve Mil ud over en Mil. I følge den ny Lovs § 24 skal Lægen for et Sygebesøg inden for 2,000 Alen fra hans Bopæl have 2 Kr. for det første Besøg i en Husstand og 1 Kr. for hvert af de efterfølgende; for et Sygebesøg i større Afstand 4 Kr. med Tillæg af 1 Kr. for hver halve Mil ud over en Mil fra Lægens Bopæl. For lettere at tydeliggøre Forskellen mellem disse to Beregninger, vil jeg nævne nogle Eksempler, og der vil jeg da sige, at naar f. Eks. en Epidemilæge under en offentlig Behandling af en Sygdom begiver sig ud i Distriktet, og der er tre Mil til Stedet, hvor Sygdommen optræder, og vi saa sætte, at der er 20 Besøg, han gør paa denne Tur, vil han efter Loven af 1888 modtage et Vederlag af 160 Kr., men efter den ny Lov kun 46 Kr.; naar han ikke gør 20 Besøg men kun 10, saa vil han efter den nuværende Lov modtage 80 Kr., men derimod kun 26 Kr. efter Lovudkastet; naar han har 2 Mil til de af Sygdommen angrebne Husstande, og gør 20 Besøg, saa vil han efter den nu gældende Lov saa 120 Kr., men efter Lovudkastet 44 Kr., naar han derimod gør 10 Sygebesøg i 2 Mils Afstand, saa faar han 60 Kr. efter den nuværende Lov, men kun 24 Kr. efter Lovudkastet. Vrede Medlemmer ville altsaa se, at der er en overordentlig betydelig Forskel mellem, hvad han faar efter den nuværende Lov, og hvad han vil faa, hvis det Lovudkast, som nu foreligger, gaar igennem; altsaa i Tilfælde af, at Lovudkastet gaar igennem, vil det blive en meget stor Vættelse for Kommunerne. Med Hensyn til Vederlaget til Epidemilægen vil jeg gerne fremhæve et enkelt Punkt. Der staar nemlig i § 3, andet Stykke: „Enhver Læge, hvem den offentlige Behandling paahviler, skal, saa vidt muligt, behandle ethvert Tilfælde af den paagældende Sygdom, i hvilket hans Hjælp begæres, og derhos i de Tilfælde, hvor Behandlingen sker ved en anden Læge, føre Tilsyn med, at de af denne foreskrevne Foranstaltninger til Tilfældenes Isolation og

den behørlige Desinfektion er fyldestgørende og udføres tilstrækkelig samt i fornødent Fald foranledige det nødvendige iværksat.“ Der er ikke anført i Lovudkastet, lige saa lidt som i Loven af 1888, hvad Epidemilægen skal have for dette Tilsyn. Det er klart, at han ikke kan beregne sig det samme, naar han tager omkring og fører Tilsyn som han kan beregne ved Sygebesøg, og det er klart, at naar der f. Eks. ved et Sygehus er ansat en Læge, som ikke er Epidemilæge, saa kan Epidemilægen, naar han kommer og fører Tilsyn med Hospitalet, ikke beregne sig det Gebyr, som er nævnt i § 24, 4de Stykke, nemlig 50 Ore for hver tilset Person, men paa den anden Side er det jo nødvendigt, at han faar noget, og for derfor at forebygge Misforstaaelse vilde jeg anføre det for rigtig, at der udtrykkelig i Loven blev anført, hvor meget han kan beregne sig for dette Tilsyn. Dette Tilsyn har i Virkeligheden slet ikke saa lidt at betyde, naar det bliver ført tilstrækkelig. Noget maa man altsaa give, men hvor meget det skal være, mener jeg, maa bestemmes i Loven.

Endvidere er der med Hensyn til det administrative Apparat truffen forskellige Bestemmelser, som lette den hele Administration, og jeg skal i saa Henseende nævne, at den offentlige Behandling vil efter Lovforslaget blive anordnet af Oversundhedskommissionen, medens den hidtil efter Loven af 1888 er bleven anordnet af Justitsministeriet. Det ligger jo klart for Haanden, at det er en Vættelse i hele Administrationen, thi der gaar jo altid nogle Dage med at indsende det til Justitsministeriet, og før Justitsministeriet har resolveret, og man kan altsaa sige, at det hele Apparat derved bliver lettet.

Naar jeg dernæst gaar over til § 1, 2det Stykke, staar der der:

„Det kan af Sundhedskommissionerne paa Landet vedtages, at Kommissionens Omraade deles i mindre Kredse, der fordeles mellem de af Amdraadet valgte Medlemmer, saaledes at som Regel kun et af disse deltagere i Kommissionens Beslutninger. Sundhedskommissionerne kunne derhos vedtage, at visse Foranstaltninger under nærmere vedtagne Betingelser kunne sættes i Værd af Kommissionens enkelte Medlemmer.“

Der er endvidere truffen den Bestemmelse i § 23, at Sundhedskommissionerne ogsaa udenfor det Tilfælde, at der er offentlig Behandling, kunne forbyde Børn fra Huse, hvor der er smittomme Syg-